

Høysommer i Gausdal Vestfjell

Av: Randulf Valle

Det har vært en steikende sommerdag, men nå begynner temperaturen å bli litt mer levelig. Jeg ligger ved det vesle fjellbålet og slapper av. Det ble ikke mye søvn i natt. Morrasola gjorde fort teltet til et lite blivende sted. Ei stund gikk det an å slumre ute, men snart ble også det for varmt. Leiren har vi ved et godt fiskevann i Gausdal Vestfjell, men på formiddagen var bading mer fristende enn fising.

Fiskestengene fant vi først fram da sola hadde passert sitt høyeste. Jeg har vært en tur nedover utløpselva, og har klart å lure noen små steikeørreter til å ta kulehodenympa i de mest strømsterke delene av elva. Fisken søker tydelig mot de mest oksygenrike partiene i det varme vannet. Kaare har prøvd seg med sluk og opphengerflue i selve vannet. Selv om jeg med jevne mellomrom saumfarer bortsida av vannet, ser jeg ingen ting til ham. Tro hvor han har gjort av seg? Forhåpentlig vis har han i hvert fall sikret middagen. Min fangst blir knapt noe grunnlag for fråtseri. I utgangspunktet er ikke dette det store fiskeværet, men en vet aldri. Det var tross alt på en slik dag, i et vann bare et par kilometer unna, jeg fikk en av mine største overraskelser i fiskesammenheng. Midt på dagen, med blikkstilte vann og steikende sol, forsvant den vesle tørrflua i en overraskende stor virvel. Tilslaget fikk svar, og det ble fort tydelig at det var fin fisk som hadde tatt. Hov hadde jeg ikke, men fisken kom på land på et eller annet vis likevel. Kompisen som for noen minutter siden hadde sett rimelig oppgitt ut over at jeg i det hele tatt gadd å prøve flua under slike forhold, måtte storøyd konstatere at jeg hadde brutt kilogrensene med god margin.

Nå ser jeg forresten Kaare reise seg på bortsiden av vannet. Han har antagelig tatt en lur på en grasflekk. Det var sikkert ikke dumt å få blund på øynene, for ingen ting tyder på at morgendagen skal bli svalere enn dagen i dag. Tro om han har fått noe? Kanskje han har like mye flaks i dag som jeg hadde den gangen? Det er uansett bare å skjenke seg en kaffekopp til så kommer han nok etter hvert. Det er ingen ting som haster akkurat nå.

Jotunheimens forgård

Øst for de forrevne tindene og blokkmarka i Jotunheimen ligger Gausdal Vestfjell. Slake vidder, frodige lier og lettgått terreng preger området, som i de siste årene har blitt relativt kraftig promotert av turistforeningen. Vestfjellet har imidlertid mer å by på enn familievennlige fotturer. Fisket i området er godt, og i mange vann og vassdrag er det god mulighet for å lure en kilosørreten. Dokkavassdraget, som ble bygd ut i 1989, deler området i to - rent fiskemessig. Fisken er generelt større og i bedre kondisjon på nordsida. Dokka er i seg selv en god fiskeelv. Rett etter reguleringen var fisket eventyrlig i noen år, men det har nå stabilisert seg på et mer normalt nivå. Det er imidlertid relativt tett mellom fiskerne i Dokkelva, så om en trives best i eget selskap er det en god idé å prøve et annet sted - gjerne litt utenfor de merkede stiene. De fleste som prøver fiskelykken i Vestfjellet søker hovedelvene og de største vannene, men bekker og småvann kan også være et hett tips. Dette gjelder spesielt i perioder med mye nedbør.

Når det gjelder overnatting er det flere muligheter for den som helst ikke vil ligge i telt. Turistforeningen har flere hytter i og i nærheten av området, og det lokale

fjellstyret vedlikeholder et titalls små og koselige buer. Disse står stort sett åpne, og har fra et par til fem-seks sengeplasser. Fjellstyret i området har også laget et svært informativt kart med buer og fiskevann inntegnet.

Gamle minner

Kaare står fortsatt ved det samme stedet på bortsiden av vannet. Det kan kanskje tyde på at han har hatt føling med fisk? Moro det – og det er slett ikke det verste å ligge ved et bål og se ettermiddagen gå mot kveld mens en lar tankene fly - og fly gjør tankene når en er på tur i hjemfjellet. Plutselig er jeg tilbake til den regnfylte julikvelden som startet så tregt for tre kompiser i ei lita elv. Det var ikke tegn til fisk, og humøret var bare sånn passe mens vi stadig ble våtere. Da det mørknet startet imidlertid en utrolig kveld. Det endte vel med sju ørreter. Ingen var under halv kiloen, og den største snuste på tokilosgrensa. I tillegg var det så klart en som klarte å stikke av – som alltid. Andre ganger har en så klart kastet og kastet og kastet til ingen nytte. Spesielt de første turene på våren og forsommeren. Drevet av innestengt fiskelyst oppsamlet gjennom en hel vinter, er det lett å bli i overkant optimistisk og starte sesongen lovlig tidlig.

Plutselig blir jeg revet ut av tankerekka av en lyd. Det er Kaare som vasser over utoset, og jammen bærer han på noe som faktisk har brukbar størrelse. Da blir det fiskemiddag, og sikkert en lang og fin bålkveld. Med tilhørende mengder kaffe. Likevel må vi sørge for å krype i posen tidsnok til å få et par timer på øyet før morrasola igjen starter sin ubønhørlige steiking på teltduken.